చివరి మనిషి

రమణజీవి

జామై ఉస్మానియా. మిట్టమధ్యాహ్నపు ఎండ కరకరలాడుతోంది. స్కూల్ కాంపౌండ్ గోడ మీద నలుగురు పిల్లలు నిలబడి- ఇద్దరు మగపిల్లలు, ఇద్దరు ఆడ పిల్లలు- వచ్చేపోయేవాళ్లను, "అంకుల్... ప్లీజ్... బాల్ అంకుల్..." అని అడుగుతున్నారు.

ఎత్తుగా ఉన్న ఆ గోడ మీది నుంచి దూకి బాల్ తీసుకోవచ్చుగానీ మళ్లీ ఎక్కడం సాధ్యం కాదు. సుమారు ఫర్లాంగు చుట్టూ తిరిగి గేట్లోంచి లోపలికి పోవాల్సి ఉంటుంది. అందుకే వాళ్లు పట్టు వదలకుండా అరుస్తూనే ఉన్నారు.

చాలామందే నడుస్తున్నారు రోడ్డు వెంబడి. కానీ ఆ పిల్లల అరుపులు కొందరి చెవుల్లో దూరడమే లేదు. కొందరికి వినిపించినా పట్టించుకునే స్థిమితమూ, తీరికా లేదు. కొందరికి బిడియం! కొందరిలో తమ పిల్లలు కాదుగదా అనే నిర్లక్ష్య భావన.

రోడ్డు పక్కన పడి ఉంది బాల్ ఒంటరిగా!

మొదట్లో అభ్యర్థనపూర్వకంగా ప్రారంభమైన పిల్లల గొంతు పట్టుదలగా మారింది. కింద మాడుతున్న అరికాళ్లు. పైన సెగలు పొగలుగా కురుస్తున్న ఎండ. కాసేపటికి వాళ్ల కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. ఒకళ్ల మొహాలు ఒకళ్లు చూసుకున్నారు.

కిందికి దూకి బాల్‌ని తెచ్చుకుందామనే ఆలోచనని అందరూ ఒకేసారి ఎవరికి వాళ్లే ఉపసంహరించుకున్నారు. ఎందుకివ్వరు? పట్టుదల ఇంకా ఇంకా చిక్కబడింది. వాళ్ల మనసుల్లోంచి చర్మంలోకి ఏదో పాకుతున్నట్టు అనిపించింది.

అది చర్మాన్ని కూడా దాటి విస్తరించేలా ఉంది!

పిల్లలు ఎవరో స్టాచ్యూ చెప్పినట్టు కదలకుండా నిల్చుండిపోయారు. మాడిపోతున్న పిల్లల్లోంచి ఎండ మావుల్లా అలలు అలలుగా కదులుతూ ఆవిరిలాంటిది ప్రపంచమంతా విస్తరించడం ప్రారంభించింది, కాంతి వేగంతో.

*

వాషింగ్టన్.

రాత్రి ఒంటిగంట.

వైట్‌హౌస్ నుంచి అరుస్తున్న సైరన్‌తో ప్రెసిడెంట్ కాన్వాయ్ బయలుదేరింది. ఎక్కడి ట్రాఫిక్ అక్కడే కాన్వాయ్‌కి దారిస్తూ పక్కకి పొర్లి, స్తంభించిపోయింది.

పెయిన్ కిల్లర్స్‌కి కూడా లొంగని కడుపు నొప్పితో లుంగలు తిరుగుతున్న ప్రెసిడెంట్. హాస్పిటల్ ఆవరణలో హడావిడిగా ఆగింది వాన్. స్ట్రెచర్‌ని మోస్తున్న అటెండర్లలో ఒకడు కడుపు పట్టుకుని కింద కూచుండిపోయాడు. బాడీగార్డ్స్ వచ్చి స్ట్రెచర్‌ని మోసుకుంటూ స్పెషల్ వార్డులోకి తీసుకెళ్లారు.

అప్పటికే ఓ పదహారుమంది స్పెషలిస్టులు వైట్‌హౌస్‌లో తీసిన శాంపుల్స్ రిజల్ట్స్‌ని చూస్తున్నారు. అన్నీ నార్మల్!

"బెటర్. ఒక్కసారి స్పెర్మ్ టెస్ట్ చెయ్యాలి," అన్నాడు డాక్టర్ ఇర్వింగ్.

ఉరుకులు పరుగులు మీద స్పెర్మ్ కలెక్షన్ మొదలయింది. కడుపునెప్పి కేసులు నాలుగు వందలదాకా ఆ హాస్పిటల్‌కి వచ్చాయని తెలిసి అందరూ ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయారు.

"సమ్ వైరల్ ఇన్‌ఫెక్షన్ ప్రాబబ్లీ."

"నగరాన్ని ఏదో కబళిస్తున్నట్టుంది."

"ఆల్‌ఖైదా పనయితే కాదు కదా."

"జీవరసాయన ఆయుధాలు..."

ఇట్లా రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటూ ప్రెసిడెంట్ స్పెర్మ్ రిజల్ట్ కోసం ఎదురుచూస్తూ కూచున్నారు. అందులో కొందరు కూచున్నవాళ్లు కూచున్నట్టే కడుపులు పట్టుకుని మెలికలు తిరిగిపోసాగారు.

రిపోర్ట్ వచ్చింది!

వీర్యకణాలు మొత్తం ఒకేసారి మరణించినట్టు ధృవీకరించబడింది.

అప్పటికే ప్రపంచంలో నలభై శాతం మంది పురుషులు కడుపునొప్పితో బాధపడుతున్నట్టు బి.బి.సి. ప్రకటించింది. వార్తల మధ్యలోనే ఫ్లాష్‌న్యూస్ అని మరో ముప్పయి శాతం కూడా కడుపునెప్పి వాతపడినట్టు చెబుతూ చెబుతూనే కడుపు పట్టుకుని ఉంగలు తిరిగి పడిపోయాడు న్యూస్ రీడర్.

పది గంటలపాటు మాత్రమే వేధించింది ఆ కడుపునొప్పి.

ఎక్కడ చూసినా దీని గురించే చర్చ. ఇరాక్‌లో, ఆఫ్రికాలో, ఇండియాలో, అమెరికాలో, ఆస్ట్రేలియాలో... చివరికి దుర్గమారణ్యాలలోని ఆదిమజాతుల మధ్య కూడా.

వీర్యకణాలు ఎందుకు ఉన్న ఫళంగా మరణించాయో ఎవ్వరికీ అంతుబట్టలేదు. జీవరసాయన శాస్త్రవేత్తలంతా తమ సర్వశక్తుల్నీ కేంద్రీకరించి ఈ రహస్యాన్ని ఛేదించే కార్యక్రమంలో మునిగిపోయారు.

*

వరల్డ్ సెంటర్ ఫర్ బయోసైన్సెస్.

డేనిస్ చకచకా నడుచుకుంటూ వస్తున్నాడు. అతడి రాక అంతవరకు అయోమయంలో నిండి వున్న వాతావరణాన్ని కాసింత ధైర్యంతో నింపింది. అక్కడున్న సైంటిస్టులంతా డేనిస్ గౌరవార్థం లేచి నిల్చున్నారు. డోర్ దగ్గర్నించే మాట్లాడుతూ వాళ్ల మధ్య నుంచి తన ఛాంబర్‌లోకి ప్రవేశించాడు.

"నో... నో... నో ఫార్మాలిటీస్..."

అందరూ అతణ్ణి అనుసరించారు ఆదుర్దాగా.

"సీ వెరీబాడ్. కొత్తగా తయారవుతున్న వీర్యంలో కూడా డెడ్‌సెల్సే ట్రేసవుతున్నాయి. ఫ్రెష్ టీనేజ్ పిల్లల్లోనూ సేమ్ కండిషన్. ఇంకో వింతల్లో వింతైన విషయం చెప్పనా..." అందరివేపూ చూశాడు డేనిస్.

"...మనుషుల కంటే ఏదో జబ్బుచేసి ఇట్లా అయ్యిందనుకోవచ్చు. కోల్డ్ స్టోర్స్‌లో స్పెర్మ్ కూడా డెడ్. అంటే ఏదో సంథింగ్ మనిషి స్పెర్మ్ మీద దాడి చేస్తోంది. సంథింగ్ ఇంపాజిబుల్... దిస్ మీన్స్..."

శాస్త్రవేత్తలంతా నోళ్లు వెళ్లబెట్టారు.

"...దిస్ మీన్స్ ఇక కొత్తగా మనుషులు ఈ భూమ్మీద పుట్టరు. ఇప్పుడు గర్భవతులై ఉన్న స్త్రీలే చిట్టచివరి తల్లులు. వాళ్లకు పుట్టే పిల్లలే చిట్టచివరి మానవులు."

రెండు అరచేతుల్నీ టేబుల్ మీద శబ్దమయ్యేలా చరిచాడు డేనిస్.

*

ఈ విచిత్రమైన జబ్బుకు ఎయిర్స్ అని నామకరణం చేశారు.

భూమ్మీద మొదటిసారి అన్నిదేశాల నాయకులూ కలిసి సమావేశమయ్యారు. తమ మధ్య ఉన్న నిజమైన లేక ప్రజల్ని మోసం చెయ్యడానికి ఏర్పరచుకున్న అన్ని విభేదాల్నీ పక్కనబెట్టి నిజాయితీగా చర్చించారు. మానవాళిని సవాలు చేస్తూ నిలువెత్తు మృత్యువులా నిలుచున్న ఎయిర్స్‌తో పోరాటానికి అందరూ కలసికట్టుగా నిలవాలని నిర్ణయించుకున్నారు. డేనిస్ నాయకత్వంలో 'ఆపరేషన్ ఎయిర్స్'కు శ్రీకారం చుట్టబడింది. తమ సంపదల్ని ఇతర దేశాలకు పంచిపెట్టడానికి ప్రతి దేశమూ అయాచితంగానే ముందుకొచ్చింది.

ట్రాన్స్‌ప్లాంటేషన్ వంటి అత్యంత ఆధునిక పద్ధతులతో పాటు కుకున్, స్పాట్రస్, నయిచిమ్, బండాల్లీ, ఆక్యుపంచర్, కకుబా వంటి అత్యంత ప్రాచీన వైద్య విధానాల్ని కూడా పరిగణనలోకి తీసుకున్నారు శాస్త్రవేత్తలు. ప్రభుత్వాల్లో ఉదారత పెరుగుతోంది రోజు రోజుకూ.

*

రాజంపేట.

పార్వతమ్మ జీవితంలోని అపారమైన దుఃఖాన్నంతా ఎయిర్స్ చెరిపేసింది. ఎయిర్స్‌కు రెండు సంవత్సరాలకు ముందు ఆత్మహత్య చేసుకున్న రైతుల్లో ఆమె భర్త శంకరయ్య ఒకడు. ఆమెకు మొగుణ్ణి తల్చుకుని ఏడవడానికి కూడా తీరిక లేకపోయేది. పిల్లల ఆకలిని తీర్చడమెలా అనేదే ఆమె ప్రధాన సమస్యగా ఉండేది. ఒకపక్క గంజినీళ్లకు కూడా మొహంవాచి చస్తుంటే మరోపక్క చేబదుళ్లు ఇచ్చినవాళ్లు ఇంటి మీద పడే వాళ్లు.

'ఒక్క రెండేళ్లు ఓపిక పట్టగూడదా అయ్యా,' అనుకుంది శంకరయ్య గురించి. ఎందుకంటే శంకరయ్య చనిపోయిన ఏడాదికే ఈ ఎయిర్స్ వచ్చింది. ఈ జబ్బొచ్చిన ఆర్నెల్లకు శాశ్వత గంజి కేంద్రాలు వెలిశాయి. ఎవరో మహానుభావులు బీదోళ్లకు డబ్బు పంపుతున్నారని చెప్పుకున్నారు అంతా.

నిజానికి రెండు పూట్లా అన్నం ఒకపూట గంజికని డబ్బులు పంపిస్తే మధ్యలో వాళ్లు తినేసి మూడుపూట్లా గంజే పోస్తున్నారని కూడా చెప్పుకునేవాళ్లు. అయితే ఆ తర్వాత ఫండ్స్ బాగా ఎక్కువయిపోయాక అందరికీ ఉచితంగా బియ్యమూ, బట్టలూ, సబ్బులూ, నూనెలూ వంటి అన్ని నిత్యావసర వస్తువుల్ని పంచడం ప్రారంభమైంది. చాలామంది పేదవాళ్లు, మధ్యతరగతివాళ్లు మూటలు మూటలు బియ్యమూ, పప్పు, సబ్బులూ దాచుకున్నారు మొదట్లో. తర్వాత్తర్వాత స్థలం చాలక ఆ పని మానేశారు.

ప్రపంచంలోని పెద్దపెద్ద ధాన్యాగారాల్ని, ఉత్పత్తి కేంద్రాల్ని పంచితే ప్రపంచంలో అన్ని ఇళ్లనీ కనీసం ఓ నలభై ఏడువేల సార్లు నింపొచ్చని సామాజిక శాస్త్రవేత్తలు అంచనా వేశారు.

అయితే ఆరోజు తెలిసిన ఒక వార్త పార్వతమ్మని కలవరపరచింది. అందుకని ఎంగటసుబ్బులికి కబురు పెట్టి ఎదురుచూస్తూ కూచొంది.

ఎంగటసుబ్బులు కొండను కూడా సునాయాసంగా ఢీకొట్టగలదు. కడపలో డ్వాక్రా లీడర్‌గా కూడా పని చేసింది కొంతకాలం.

బుగ్గనిండా వక్కాకుతో వచ్చి పార్వతమ్మ ఎదురుగా కూచొంది. మోకాళ్ల మీద రెండు చేతుల్నీ బారచాపుకుంటూ, మూతి మీద రెండు వేళ్ల మధ్య నుంచి అంత దూరం పడేలా తుపుక్కున ఉమ్మేసి పార్వతమ్మ వైపు చూసి తల ఎగరేసింది.

"కాదే, ఈ ఎయిరుసుకేదో మందు కనిపెట్టినాడంటకదా అమెరికా ఓడు" దిగులుగా అడిగింది పార్వతమ్మ.

"ఎవురే నీకు జెప్పింది. మద్దిలేసుగాడేనా. ఆ నాబట్టకు పనా పంగా. ఇట్టాంటియి ఏంటికిమ్మే నమ్మతావు. అయినా అమెరికా ఓడు నాకు జెప్పకుండా ఎట్ట గనుక్కుంటాడే మందు. ఎన్ని గుండెకాయలు?" అంది నవ్వుతూ బుగ్గ లోపలి వక్కాకును వేలుతో సర్దుకుంటూ ఎంగటసుబ్బులు.

"నీకంతా కుశాలనే. సచ్చే బయమేసింది తల్లే. మన పిల్లోల్లకు పిల్లోల్లు పుట్టకపోతే ఏమంట. అడక్క తినేదానికా! మన వొంసెం ఏడన్నా నిరువొంసెమైతాదని బయమా. అసలుకు వొంసెం ఏంటికిమ్మే. నాకనా! ఆయిగా వుండాల్తల్లో. ఏంది గావాలంటే అద్దినొచ్చు. ఏంది గావాలంటే అది గట్టుకోవచ్చు," పార్వతమ్మ తల వొంచుకుని రెండు చేతుల్ని పైకెత్తి అడ్డంగా ఊపుతూ అంది.

ఆమె గొంతులో భయం కంటే ఉత్సాహమే ఎక్కువగా ఉంది. దానికి ఏకైక కారణం గారబట్టిన పళ్లతో ఎంత వికారంగా ఉన్నా, ఎంగటసుబ్బులు జీవవంతమైన నవ్వే.

"చూడమ్మే పారవతీ! బయపడేదానికి ఏముండాదిమ్మే. బతికినంత కాలమూ బతుకుతాము. కాలము తీరిపోతే సస్తాము. బయమేంటికే నా సయితీ. అయినా ఎయిరుసేమన్నా సామాన్య రోగమా. ఇంగయిపోయింది. ఇట్ట బోవాల్సిందే లోకం. బెమ్మంగారు ఎప్పుడో చెప్పిండ్లా," అంది ఎంగటసుబ్బులు ఆకాశంకేసి చూస్తూ.

*

పదిహేనేళ్లు గడిచిపోయాయి!

ఎన్నో శాంతులు, పూజలూ ప్రపంచవ్యాప్తంగా జరుగుతూనే ఉన్నాయి. పరిశోధనలతో బాటు.

లక్షల ఏళ్లుగా ప్రకృతి శక్తులతో కోట్లకోట్ల పోరాటాలు చేసి, ఎన్నో వైపరీత్యాలకు ఎదురొడ్డి నిలబడి ఇంత గొప్ప స్థాయికి పరిణమించిన మానవజాతి ఇట్లా హఠాత్తుగా అంతమైపోవడాన్ని ఎవ్వరూ జీర్ణించుకోలేకపోతున్నారు.

గ్రహాంతరవాసుల కోసం, లేక ఎప్పుడయినా మనిషి కానీ లేక మనిషిలాంటి వాడుగానీ ఈ నేల మీద ఉద్భవిస్తే వాళ్ల కోసం మానవచరిత్రను, ముఖ్యమైన సైంటిఫిక్ ఫార్ములాల్ని, భాషను డీకోడ్ చేసుకోవడానికి ఉపకరించే సింబల్స్‌తో సహా నిక్షిప్తం చేసే ప్రయత్నాలు మొదలయ్యాయి.

*

హళ్లినదిడి.

ఇరవై ఏళ్లుగా సాగిన పరిశోధనలు ఏమాత్రమూ ఆశావహంగా లేవు. ఎయిర్సనేది జీవభౌతిక, జీవ రసాయనిక స్థితుల్నించి కాకుండా ఏదో అపరిచిత ఉనికి నుంచి ఉద్భవించిందని మాత్రమే కనుక్కోగలిగారు.

సెల్వమణి, శైలూలు ఇంట్లో వాళ్లకి టాటా చెప్పేసి బయలుదేరబోతూంటే సెల్వమణి తల్లి బతిమిలాడింది.

“కాదురా. ఒక్క జత బట్టలైనా తీసుకెళ్లండిరా.”

“అబ్బా! మమ్మీ. సిల్లీ. బోర్. ఫ్రీగా ఉండనియ్యి మమ్మల్ని,” అనేసి కారెక్కి స్టార్ట్ చేశాడు సెల్వమణి.

ఎయిర్‌పోర్ట్ పార్కింగ్‌లో కారు ఉంచేసి, బుకింగ్ దగ్గరికి వచ్చారు.

“ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ. కాలిఫోర్నియాకి వెళ్లాలి. ఎన్ని గంటలకు ఫ్లయిట్. ఖాళీలేమన్నా ఉన్నాయా,” అడిగాడు.

“ఒక్కటైతే ఉంది. లేదూ ఇంకో రెండు గంటల్లో ఇంకో ఫ్లయిట్ ఉంది. మీ పేర్లు చెప్పండి,” అన్నాడు బుకింగ్‌లో వ్యక్తి.

“ఇందుకే ఫోన్‌లో బుక్ చేద్దామంటే వినిపించుకుని చావవు,” అంది శైలూ.

“నో… న్నో… న్నో… అయ్ హేట్ ఫోన్స్…” పొంగి పోతున్న ఉషారులోంచి, సీరియస్‌గా అన్నాడు సెల్వమణి బుజాల్ని ఎగరేస్తూ.

శైలూ ముసిముసిగా నవ్వుకుంటూ, ‘కోతి చేష్టలు… కోతి కూతలు,’ గొణుక్కుంది.

పేర్లు రాయించేసి కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ మెయిన్ రోడ్డు చేరుకున్నారు ఇద్దరూ.

“రెండు గంటలు ఏం చేద్దాం,” అడిగాడు.

“నాకయితే ఎప్పుడెప్పుడు కాలిఫోర్నియాలో పడదామాని ఉంది.”

“చూద్దువులే. ఎందుకంత హర్రీ. మూవీకి టైం చాల్దు. మూ… పోనీ లైట్‌గా బీరేమన్నా లాగిద్దామా.”

“లాగిద్దామా… ఇదొకటా పైగా… వొద్దు, వొద్దు. ఆ తర్వాత నీ వాగుడు నేను భరించలేను బాబూ,” అంటూ పేవ్‌మెంట్ మీద ఉన్న వంద రూపాయల నోట్లని చూసి, “దీసీజ్ టూమచ్ మణీ. ఇట్లా తొక్కేచోట పడెయ్యొచ్చా,” అని ఆ నోట్లని జాగ్రత్తగా తీసి డస్ట్ బిన్‌లో పడేసింది శైలూ.

ఇద్దరూ బార్‌లో కూర్చుని అంతులేని ముచ్చట్లలో మునిగిపోయారు.

సర్వ్ చేస్తున్న వ్యక్తి వచ్చి బీర్ వొంపుతూ-

“సర్. నాకు సినిమాకు టైమయింది. మీకు సర్వ్ చెయ్యటానికి వీలవుతుందా,” అడిగాడు. సెల్వమణి తల ఊపాడు.

“నీతో ఇదే ప్రాబ్లెమ్. ఒళ్లు తెలీదు. ఇక గంటే టైముంది ఫ్లయిట్‌కి. ఈ గంటలో ఎవరూ దొరక్కపోతే ఇక్కడే ఉండిపోవాలిగా సర్వ్ చేసుకుంటూ. మళ్లీ నెక్స్ట్ ఫ్లయిట్ ఎప్పుడో,” అంది విసుగ్గా శైలూ.

“ఆ! ఏంగాదు. నీకెందుకు. ఎవరో ఒకర్ని రోడ్డు మీద పొయ్యేవాళ్లనన్నా రిక్వెస్ట్ చేస్తాగా,” అన్నాడు సెల్వమణి. తరువాత ఇద్దరూ అందరికీ సర్వ్ చేస్తూ మరోపక్క సరదాగా గడిపేసి, అరగంట తర్వాత అక్కడున్న ఇంకో యువకుడికి తమ సర్వింగ్ బాధ్యతల్ని అప్పగించి బయటపడ్డారు.

బుకింగ్ క్లర్క్ దగ్గర తమ పేర్లు రాసిన స్లిప్ తీసుకుని విమానం డోర్ దగ్గరతనికి చూపించి లోపలికి ఎక్కేశారు.

*

అర్జెంటీనా.

ఎయిర్స్ సోకి నలభై ఏళ్లు గడిచాయి. ఇప్పుడు ప్రపంచంలో అందరూ నలభై ఏళ్లు పైబడినవాళ్లే.

చిన్నపిల్లలు కేవలం జ్ఞాపకాలకే పరిమితమై పోయారు.

బడ్‌స్కిన్ పేరుతో పురిటి వాసన పెర్‌ఫ్యూం- బేబీ జాస్మిన్, లిటిల్‌మూన్ లాంటి పేర్లతో పిల్లల మొహం దగ్గర వచ్చే వాసన పెర్‌ఫ్యూమ్ టిన్స్ అప్పటికే తయారయ్యాయి. బడ్‌స్కిన్ ఒకసారి తల్లులై మళ్లీ కావాలని కాలేకపోయిన స్త్రీల కోసం. పిల్లల పెర్‌ఫ్యూమ్ పిల్లల డాల్స్ మీద వేసుకోడానికి.

అచ్చం పిల్లల్లా నడుస్తూ మాట్లాడే బొమ్మలు మార్కెట్ నిండా వచ్చేశాయి. పిల్లల ప్రతిరూపాల్తో సర్దుకోవాల్సిన స్థితి వచ్చింది ప్రపంచానికి.

ఇప్పుడు బాల్యం దొరికే చోట్లు కేవలం టీవీలు, సినిమా థియేటర్స్. అంతే!

జంతువుల పిల్లల్ని చేరదీయడమూ మొదలైంది. పులికూనల దగ్గర్నించి హైనా పిల్లలు… దూడలు… చివరికి పంది పిల్లలక్కూడా విపరీతమైన గిరాకీ పెరిగింది.

*

బ్రేవాన్.

ఆ విశాలమైన ఆకుపచ్చ మైదానంలో దూరంగా ఉన్న పచ్చటి కలిక్రో కొండ మీద కదులుతున్న నల్లటి మరక అంతకుముందెప్పుడూ లేదు. పైగా ముందు ముందుకొస్తోంది.

దగ్గరకొచ్చేసింది. ఉధృతమైన శబ్దాలతో…

ఒకదాని మీద ఒకటి దొర్లుతూ వస్తున్న చెక్క అల్మారాలు… నరికేసిన చెట్లు… చెక్క ఇళ్లు… ప్రాణం ఉన్నట్టు పరుగులు తీస్తున్నాయి.

కొయ్యల ప్రవాహం! ఊళ్లోకి వచ్చేసింది.

పెద్ద శబ్దానికి ఉలిక్కిపడి లేచింది మార్గరెట్ భయంతో.

మూసి ఉన్న తలుపు ఎవరో లాగి విసిరేసినట్టు- ఊడి బయటికి ఎగిరిపోయింది. చెక్క కిటికీలు గోడల్ని పెళ్లగించుకుని రివ్వున బయట సాగిపోతున్న కొయ్యల ప్రవాహంలో కలిసిపోతున్నాయి. టీపాయ్‌లూ... డైనింగ్ టేబుల్... చివరికి తమ పడుకున్న మంచం కూడా గాల్లోకి లేచింది.

సిమెంటు పెళ్లలు విసురుగా వచ్చిపడ్డాయి మార్గరెట్ మీద.

"రూసో... రూసో..." భయంతో కేకలు వేసింది. ఉలిక్కిపడి లేచి మార్గరెట్‌ని రెండు చేతుల్తో ఊపాడు రూసో. కళ్లు తెరిచింది మార్గరెట్.

"ఏమయింది మార్జ్."

ఒక నిమిషం జరిగిందేమిటో అర్థం చేసుకోవ డానికి ఆగింది గట్టిగా ఊపిరి తీసుకుంటూ మార్గరెట్.

"ఏదో పీడకల," నిట్టూర్చింది.

మరునాడు ఉదయం!

తళతళలాడుతున్న లేత ఎండ. ఆకుపచ్చ కొలనులా చల్లటి లాన్.

కెటిల్‌లోంచి టీ ఒంపుతూ రూసోతో అంది మార్గరెట్.

"రూసో! ఎంత విచిత్రం రూసో. ఎయిర్స్ రాక ముందు ఎట్లా ఉండేదో గుర్తుంది కదా."

రూసో మార్గరెట్ వైపు చూశాడు. వయసు మీద పడుతున్నా ఆకర్షణ ఏమాత్రం తగ్గలేదు. దవడలు కాస్త వదులయ్యాయి అంతే!

రూసోకి మార్గరెట్ ఒక్కలా కనిపించదు. అనేక కాలాలకి చెందిన అయిదారు మార్గరెట్లుగా విడిపోయి అతని మనసులో స్థిరపడిపోయింది. అయితే ఈ విభజనలో సౌందర్యదృష్టిదే సింహభాగం.

"జరిగిపోయిందాన్ని తల్చుకోక. జీవితమంటే ఈ టీ రుచి ఉంది చూడు. ఇంతే... ఇప్పుడే ఇదే..." వెచ్చటి టీ చప్పరించాడు రూసో.

"అయితే ఒక్కటి రూసో. ఎయిర్స్ వచ్చాక ప్రపంచం మారిన తీరు నాకు ఎంత ముచ్చట గొలుపు తోందంటే నువ్వు నమ్మిలేవు. అయితే ఇదే పరిస్థితి ఇంత దురదృష్టం వల్ల కాకుండా మామూలుగా వచ్చి ఉంటే ఇంకెంత బావుండేదో కదా!"

నవ్వేడు రూసో.

"మనం ఎంత పిచ్చివాళ్లమంటే మనం పోయాక కూడా మన తాలూకు ఏదో అంశం ఇంకా ఈ లోకంలో మిగిలే ఉంటుందని భ్రమపడతాం. పిల్లల రూపం లోనో, మన ఆస్తుల రూపంలోనో లేక మన ప్రతిభ రూపంలోనో, చచ్చాక కూడా మన జ్ఞాపకాల్ని ఎవరో మోస్తూ ఉండాలని ఆశిస్తాం. నిజానికి అట్లాంటిది ఏదైనా ఉందా! నువ్వెప్పుడన్నా నీ ముత్తాతను తల్చు కుంటావా? అసలు అతగాడి రూపమైనా గుర్తుందా!?... సరేపోనీ తల్చుకుంటావే అనుకుందాం. అది చని పోయిన మీ ముత్తాతకు ఏ విధంగా సంతోషాన్ని స్తుంది?"

మార్గరెట్ లేచి కాకలిస్ చెట్టు బెరడును పీలర్‌తో గిల్లెయ్యడం ప్రారంభించింది మౌనంగా.

"ఈమాత్రపు దానికి ఎంత తాపత్రయం మనిషికి. తన తదనంతరం కూడా కొనసాగాలనే అసాధ్యమైన దురాశతో..." కొనసాగించాడు రూసో.

"అలాగనే ఎందుకనుకోవడం? ఇప్పుడు ఈ కాకలిస్ చెట్టును చూడు. ఈ చెట్టుకి పళ్లు వచ్చేప్పటికి నేను ఎలాగూ ఉండను. మరి ఎందుకు దీనికి సర్వ్ చేస్తున్నానంటావ్?"

"ఈ చెట్టుకు సేవ చెయ్యటంలోని నీ ఆనందం వల్ల జరిగే నష్టమేమీలేదు. అయితే ఆస్తుల్ని కూడబెట్ట డంలో ఆనందం చాలామంది కడుపుల్ని మాడ్చేస్తుంది. కళ్ల ముందు ఏడుస్తున్నవాళ్లని నిర్లక్ష్యంచేసి ఎప్పుడో నా మునిమనవడు గురించి ఆలోచించడం ఎంత అన్యాయం."

"ఇదే కాకుండా మన తోటివారికంటే ఉన్నతంగా ఉండాలి అనే చిన్ని అనుభూతి కోసం మరింత కఠినులు గా మారిపోవడంలేదూ మనం... పిల్లికి కూడా బిచ్చం పెట్టకుండా... అసలు పెద్ద విషాదం ఇదే అనుకుంటా," అంది, మార్గరెట్ పెదవి విరుస్తూ.

"మనిషి ప్రాథమికంగా ఏ విషయంలోనూ సీరియస్ కాదు. ఏదీ పరిపూర్ణంగా, లోతుగా ఉండదు. ఏడుస్తూ ఏడుస్తూ కూడా టీ తాగగలడు. తనకు మతి మరుపు అనేది ఒకటుందనీ, తను గడిచిపోతుంటాడనే విషయమూ గుర్తుండదు," కాకలిస్ మీది గూట్లోంచి అరుస్తున్న టీనీల ఎర్రని నోళ్లను చూస్తూ అన్నాడు రూసో.

"అసలు నేను అన్నదానికీ నువ్వు చెప్పిందానికీ ఏమన్నా సంబంధం ఉందా?" అంది మార్గరెట్. రూసో నవ్వాడు కొంటెగా.

ఆరోజు పడుకోబోయే ముందు- "రూసో! నీకు ఎప్పట్నించో ఒక విషయం చెబుదామని... మళ్లీ ఏదో ఇబ్బంది వల్ల చెప్పలేక పోవడం..."

రూసో మార్గరెట్ కళ్లల్లోకి చూశాడు లోతుగా.

"నాకు తెలుసు. బలియో గురించేనా," అన్నాడు చిటికె వేసి. ఆశ్చర్యంగా చూసింది మార్గరెట్. చిన్నగా నవ్వాడు రూసో.

"రేపు నువ్వెళుతోంది బలియో రిసార్ట్‌కే కదూ. నాతో అబద్ధం చెప్పి," రూసో ఇదే మాటని నవ్వుతూ చెప్పకపోయుంటే చాలా ఆందోళనకి గురయ్యేదే మార్గరెట్. అయినా చిట్లిపోయిన మొహంతో చూసింది.

"మార్జ్! నీకు బలియోకి ఉన్న ఎఫైర్ ఎప్పుడో తెలుసు. నేను స్త్రీ అయి ఉంటే బలియోతో ఒక్కసారన్నా గడపాలనుకుంటా. అంత ఆకర్షణ బలియోది... పైగా అతడి పాటలు... ఇందులో నీ తప్పుందని అనుకోను. పైగా నిన్ను తప్పుపట్టే అర్హత కూడా లేదనుకుంటా నాకు."

తనకు ఊహ వచ్చినప్పటి విలువలన్నీ నశించి, కొత్తగా విచ్చుకుంటున్న విశాలత్వం రూసోకే ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది.

*

క్రేవిన్ నగరం.

అప్పటికి సూర్యుడు కనిపించి వారంరోజులు దాటిపోయింది. తొంభై నాలుగేళ్ల కుప్రిన్ వులెన్ కోట్లో, తెల్లగడ్డంతో మూర్తీభవించిన నిర్లిప్తతలా కూచుని ఉన్నాడు, సమొవార్ ముందు అరచేతుల్ని వెచ్చ చేసుకుంటూ.

మందమైన అరచేతుల ఆ ఆజానుబాహుడు ఎయిర్స్ సోకిన తొమ్మిది నెలల తరువాత పుట్టిన బిడ్డల్లో ఒకడు.

రూం హీటర్స్, ఫైర్‌ప్లేస్ ఉన్నా తమింట్లో ఉండే పురాతన సమొవార్‌ని చాలా ఇబ్బంది పడి వెలిగించు కున్నాడు ఆరోజు పొద్దున్నే. ఎందుకో గతించిన అను భూతులు అతడ్ని చుట్టుముట్టేస్తున్నాయి. చాలాసేపు కంప్యూటర్‌లో పాత ఫొటోల్ని చూస్తూ కూచున్నాడు. ఆ ఫొటోలన్నీ వేరే లోకానికి సంబంధించినవిగా అనిపిం చింది కుప్రిన్‌కు. అందులో బతికున్నవాళ్లు ఒక్కరూ లేరు. తన చిన్నప్పటి ఫొటోలు కూడా మృతచిత్రాల్లాగే అనిపించాయి.

తల్లిదండ్రుల ప్రేమ ఇంకా ఆ ఇంటిని అంటి పెట్టుకుని ఉన్నట్టే ఉంది.

అతడి తల్లిదండ్రులు తమ కొడుకు చివరిరోజు వరకు సంతోషంగా ఉండడానికి వీలయిన అన్ని ఏర్పాట్లుచేశారు. దేశవిదేశాల్లో ఉన్న తమ బంధువులు, స్నేహితుల చిరునామాలు, ఫోన్ నెంబర్లూ అన్నీ భద్రం చేశారు. ఎప్పుడెప్పటి సంబంధాల్నో పునరుద్ధరించారు. తన ఈడువాళ్లతో పరిచయాన్ని పెంచుకునేలా కుప్రిన్‌ని ప్రోత్సహించారు.

తమ బిడ్డ చివరి మానవుడు కాకూడదని వాళ్లు భగవంతుడ్ని ఎంతగానో ప్రార్థించారు. అంత్యక్రియల క్కూడా నోచుకోని రాతను వాడి మొహాన రాయొద్దని కన్నీళ్లతో వేడుకున్నారు.

కుప్రిన్ తాత్వికుడిగా జీవించాలని వివాహం చేసుకోలేదు. తల్లిదండ్రులు గతించాక పూర్తిగా స్నేహితులే లోకంగా బతికాడు.

నగరపు మరణాన్ని దాదాపు కళ్లారా చూశాడు తను. విశాలమైన ఇండికేటర్ బోర్డు నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఎరుపు, ఆకుపచ్చ లైట్లతో.

ఆకుపచ్చ లైట్లు కుప్రిన్ గ్రూపులోని స్నేహితు లవి. ఎనిమిది లైట్లు మాత్రమే వెలుగుతున్నాయి పద్దెనిమిది లైట్లలో. అంటే పదిమంది చనిపోయారు. ఒక్కొక్క ఎర్రలైటంటే ఒక్కొక్క ఇతర గ్రూపన్న మాట. రెండు ఎర్రలైట్లు మాత్రమే వెలుగుతున్నాయి. అంటే రెండు ఇతర గ్రూపులు మాత్రమే సజీవంగా ఉన్నాయి. కొన్నివేల ఎర్రలైట్లు కుప్రిన్ కళ్ల ముందే ఆరిపోయాయి. వాటి కింద రాసి ఉన్న పేర్లు గోరీల మీది రాతల్లా అని పించాయి కుప్రిన్‌కు. ఇంత పాపిష్టివాడిగా బతకమనా నన్ను పుట్టించింది దేవుడా!

టోపీ, గ్లౌస్ తొడుక్కుని పిస్తోల్ జేబులో వేసు కున్నాడు. మెడ వరకూ కోటు గుండీల్ని పెట్టుకుని రోరిచ్ ఇంటికి బయలుదేరబోతూ ఇండికేటర్ బోర్డు మీద రోరిచ్ అని రాసి ఉన్న బజర్‌ని నొక్కాడు ఊరికే. స్పీకర్ ఆన్ అయింది కానీ జవాబు లేదు. కాసేపాగి మళ్లీ నొక్కాడు. ఊహూ! మిగతా ఏడుమంది బజర్లని నొక్కుతూనే ఉన్నాడు వెన్యూ ఏమన్నా మారిందేమో నని. కానీ ఒక్కళ్లూ మాట్లాడ్డంలేదు. ఏమయ్యుం టుంది? కుప్రిన్ కాళ్లు వణికాయి. సోఫాలో కూల బడ్డాడు.

తాము ఎనిమిదిమంది ఇక్కడే కలిసున్నారు గత ఆరు రోజులుగా. మొన్నటిరోజే తామంతా రోరిచ్ ఇంటికి వెళ్లాల్సి ఉండింది. కానీ తనకెందుకో ఒంటరిగా గడుపుదామనిపించి రెండ్రోజుల్లో వస్తానని వాగ్దానం చేసి వాళ్లను పంపించేశాడు. ఈ రెండ్రోజుల్లోనే ఏం జరగ గలదు?

ఉడెన్ పార్టిషన్ మీద మరచిపోయి, వేలాడుతున్న రోరిచ్ కోటు వంక చూశాడు. ఏదో చెబుదామని ప్రయత్నిస్తున్న మూగవాడిలా కదులుతోంది మెల్లిగా గాలికి.

బజర్ ఏదన్నా ప్రాబ్లమేమో అని రోరిచ్ సెల్‌కి ఫోన్ చేశాడు. నిస్సహాయంగా రింగవుతోంది అంతే! రోరిచ్... రోరిచ్...

ఏదన్నా జరిగుంటే తనకి బజర్ ఇచ్చేవాళ్లే. ఏమయ్యారు అందరూ?

రెండు ఎర్రలైట్లూ నొక్కి చూశాడు. ఊహూ!? ఆశ్చర్యమూ, ఆందోళనతో కుప్రిన్ శరీరం కంపించింది. తాము ఏడు, మిగతా వాళ్లు కనీసం ముప్పయిమందన్నా ఉంటారు. ఇందరు ఒకేసారి ఏమయ్యారు.

ఏమవడానికి అవకాశముందో ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు.

పులులు, గ్రేబర్స్ అరుపుల్ని దూరం నించి విన్నామని నార్త్ బ్రిజ్ గ్రూపు వాళ్లు చెప్పారు పదిహేను రోజుల కింద. అయినా ఇంతమందిని ఒకేసారి చంపడం అసాధ్యం. మరేమయుంటుంది? ఆరోగ్య సమస్యలు అందరికీ ఒకేసారి రావుగా.

కుప్రిన్ మనసులో మిగిలిపోయిన చిట్టచివరి మిస్టరీ!

అందరికీ ఒకేసారి ఏదైనా జరగటానికి వీల్లేదు! దృఢంగా అనుకున్నాడు.

దేనికి వీలుందో, దేనికి వీల్లేదో కనుక్కోవడం అనే అవివేకపు పనికి పాల్పడుతున్నాడా తను ఇంకా...?

ఇంకా...!?

దూరంగా ఉన్న డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ అద్దంలో మరింత దూరంగా పొగచూరి అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్న తన ప్రతిబింబం వేపు విషాదంగా చూశాడు.

'ఎవరెవరు ఉన్నారో ఎవరెవరు పోయారో ఖచ్చితంగా కనుక్కునే తీరాలా కుప్రిన్,' తన ప్రతిబింబాన్ని మర్యాదపూర్వకంగా ప్రశ్నించాడు.

హఠాత్తుగా పక్కనున్న ఫ్లవర్‌వేజ్‌ని తీసుకుని వేగంగా అద్దం మీదికి విసిరేశాడు. అయితే అది గురి తప్పింది.

బహుశా తను ఈ నగరంలో చివరి మనిషి!

కానీ... నిజానికి అతడు ఈ ప్రపంచంలోనే చివరి మనిషి!

దేశ విదేశాల్లో ఉన్న స్నేహితులకు, పరిచయస్తులకు ఫోన్లు చేశాడు సాయంత్రందాకా, కనీసం మనిషి గొంతన్నా విందామని. ఎవ్వరూ ఎత్తడం లేదు! మొత్తానికి మానవజాతి చివరిరోజులు వచ్చేసినట్టున్నాయి అనుకున్నాడు.

మెల్లిగా నడుస్తూ వెళ్లి తన ప్రాణమిత్రుడు రోరిచ్ కోటును చేత్తో తాకాడు. తరువాత కోటును మొహానికి ఒత్తుకున్నాడు. ఇంకా వదలని రోరిచ్ చెమట వాసన! వలవలా ఏడ్చేశాడు. మనుషులు... మనుషులు కావాలి. లేదా వాళ్లకు సంబంధించినవి ఏవైనా ఫర్వాలేదు.

గబగబా డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ మీద వెతికాడు. వాళ్లు తల దువ్వుకుంటున్నప్పుడు ఏమయినా వెంట్రుకలు రాలాయేమోనని. లేవు! తరువాత టాయ్‌లెట్‌లోకెళ్లి చూశాడు. అంతా ఫ్లష్ చేయబడి ఉంది. బహుశా తనే చేసి ఉండొచ్చు. అయ్యో! ఎంత అవివేకం... ఎంత దురదృష్టం!

కిచెన్‌లోకెళ్లాడు. సగం కేకు ట్రేలో, బెత్సకోవ్ బర్త్‌డేకి మూడురోజుల ముందు తామంతా కలిసి తయారు చేసింది. బెత్సకోవే అందరి నోళ్లలో పెట్టాడు. ఆ కేకులోకి వేళ్లని ముంచాడు, బెత్సకోవ్ చేతిస్పర్శ కోసం.

సాటి మనుషుల విలువ ఇంత గొప్పదా. దేవుడా నువ్వు కూడా వద్దు. ఒక్క మనిషిని పంపించు. ప్లీజ్...

కాసేపు మళ్లీ ఆకుపచ్చ స్విచ్చుల్ని నొక్కేడు. తరవాత ఎర్ర స్విచ్‌ల్ని. ఆ తర్వాత మరణించిన వాళ్ల స్విచ్చుల్ని కూడా చాలాసేపు నొక్కుతూ కూచున్నాడు పరధ్యానంగా ఎందుకో తెలీకుండానే.

ఖాళీ ఇళ్ల తలుపుల్ని తడుతున్నాడా తను?

లేచి అల్మారా తెరిచి ఓ బాటిల్ బయటికి తీశాడు. ఎనిమిదేళ్ల కిందట సిటీ మేయర్ తాత్యకోవ్ క్రెవిన్‌లో ఉన్న అందరికీ అనురాగంతో పంచిన డ్రగ్!

జీవితం మరీ కష్టంగా అనిపిస్తే తాగమని రాసి ఉంది దానిమీద.

సునాయాసంగా ఆత్మహత్య చేసుకోవడం కోసం ఉద్దేశించింది.

జొబరా వచ్చి కాలును నాకుతోంది, పాలకోసం ఎగబడుతున్న పిల్లని పక్కకి తోసేస్తూ. జొబరా అంటే జింక. వంగి దాని మెడ నిమిరాడు. జొబరా ఎందుకో ఇంతకు ముందు కంటే తనతో ఎక్కువ ప్రేమగా ఉంటోంది.

బాటిల్‌ని తిరిగి అల్మారాలో దాచేస్తూ అనుకున్నాడు కుప్రిన్.

'ప్రపంచంలో ఏ మూలనించైనా తనకు ఫోన్ రావొచ్చు. బజర్ మోగొచ్చు. తన ఇంటి నుంచి నిశ్శబ్దం జవాబుగా వెళ్లడానికి వీల్లేదు.'

ఓడ్కా తీసి గ్లాసులో ఒంపుకున్నాడు. ఒణికే చేతుల్తో, కిటికీ కర్టెన్ని నెమ్మదిగా తొలగించి బయటికి చూశాడు.

రోడ్ల పక్కన వరుసగా పార్క్ చేసిన కార్లు నిశ్శబ్దంగా. వాటి మీద మరింత నిశ్శబ్దంగా కురుస్తున్న మంచు. శుభ్రపరిచేవాళ్లు లేక గుట్టలు గుట్టలుగా పేరుకుపోతూ!

అయిదురోజుల క్రిందట తన మిత్రుడు పావెల్‌తో కలిసి ఈ రోడ్డు మీద నడవడమే చివరిసారి. కలిసంటే పావెల్ అంతిమయాత్రలో పాల్గొనడం! సుమారు పద్దెనిమిదిమంది వృద్ధులు వచ్చారు ఆరోజు, సైరన్ విని.

తను ఇక ఒక్కరోజైనా బ్రతకడం అవసరమా?

అవసరమేమీ కనిపించలేదు.

ఏ అవసరమూ కనిపించకపోయినా బ్రతకాలనిపించింది కుప్రిన్‌కు. మరుసటిరోజు కోసం గడ్డకట్టిన మాంసాన్ని ఫ్రిజ్‌లోంచి తీసి సమువార్ పైన ఉన్న వేడి అరలో ఉంచాడు. 'రేపు సూర్యుడు తప్పక కనిపిస్తాడు,' గొణుక్కున్నాడు. నీరెండలోనన్నా వెచ్చటి మాంసం తినాలని ఆశించాడు.

రెండో పెగ్గు తాగేశాడు. కిటికీ బయట ధగధగమని వెలుగుతున్న దీపాలు!

ఇంకో పన్నెండేళ్లపాటు రాత్రింబవళ్లు దీపాలు వెలిగేలా ఇన్వర్టర్స్ ఏర్పాట్లు చేయబడ్డాయి. చిన్నచిన్న సర్జరీ డెమోన్స్‌తో సహా సెల్ఫ్ క్లినిక్స్... ఫిల్డ్ ఫ్యూయల్ స్టేషన్స్... పవర్‌ఫుల్ వెపన్స్... ఇంకా ఎన్నో ఏర్పాట్లు! ప్రపంచంలో ఏ మనిషీ చివరి రోజుల్లో ఇబ్బంది పడకుండా అపరిమితమైన ప్రేమతో లేక ఇహలోకంలో కొనసాగింపు లేని నిస్సహాయత నుండి పరలోకం పట్ల కొత్తగా పుట్టుకొచ్చిన గౌరవంతో చేసిన ఏర్పాట్లు!

రాత్రి పరదాని జిగేల్మని మెరిపిస్తున్న ఫ్లోరసెంట్ కాంతి పుంజాల నడుమ దేవతల ఆశీర్వాదాల్లా కురుస్తోంది మంచు. తన ఊహ తెలిసినప్పట్నించీ కురుస్తోంది. ఇంకా కురుస్తూనే ఉంటుంది. జలపాతాలు దూకుతూనే ఉంటాయి. గాలి వీస్తూనే ఉంటుంది. మంచు ఎలుగులు స్వేచ్ఛగా ఇదే ఇంట్లో ఆహారం కోసం పోట్లాడుకుంటాయి. ఒక్క మానవులు మాత్రం ఎందుకు ఉండకుండా పోతున్నారు?

అయినా భగవంతుడి నిర్ణయాన్ని ప్రశ్నిస్తున్నాడా తను?!

మునివేళ్లతో రెండు కళ్లనీ మూసుకున్నాడు.

తప్పు కుప్రిన్ తప్పు... నొచ్చుకుంటూ తనకు తానే చెప్పుకున్నాడు.

తను మరో తప్పు చేయబోవట్లేదు. అంటే ప్రశ్నించబోవట్లేదు.

తను జీవితమంతా దేవుణ్ణి నమ్ముతూనే వున్నాడు. భగవంతుడు చెప్పిన మార్గంలో అయితే నడవలేకపోయాడు. త్వరలో అతడికి ఎదురుపడబోతున్నాడు. ఎలా క్షమాపణల్ని చెప్పుకోవాలో... ఏ ఏ కారణాలు చూపాలో... ఆలోచిస్తూ రోరిచ్ కోటుని మొహాన వేసుకుని నిద్రపోయాడు కుప్రిన్.

అతడు ఇక మళ్లీ లేవలేదు.

కోట్ల సంవత్సరాల క్రిందట ఈ లోకంలో పసిపాపగా పుట్టి, కాలక్రమంలో తన సహచరులైన జంతువులు, వృక్షాలు, నదులు, ఎడారులు, పర్వతాల మీదే కాకుండా విద్యుచ్ఛక్తి, గాలి, వేడి వంటి కొన్ని ప్రకృతి శక్తులమీద- చివరికి మతం, దేశం, భాష, కులం, వర్గం, రంగు, జ్ఞానం, సిద్ధాంతాలు, దేవుళ్లు వంటి సాకుతో సాటి మనుషుల మీద కూడా బలంతో, తెలివితో ఆధిపత్యాన్ని సాధించి, యధేచ్ఛగా ఈ భూమిని పాలించానని భ్రమించిన మానవజాతి అంతరించిపోయింది.

*

అయితే...

గోడమీది పిల్లల్లో కదలికలు! వాళ్లని ఎయిర్స్ గానీ, కాలంగానీ తాకలేదు. కిందికి దూకారు.

దుమ్ములో కూరుకుపోయి తొంభైనాలుగేళ్లుగా పిల్లల స్పర్శకోసం ఎదురుచూస్తున్న బంతికేసి అడుగులేశారు.

కనీసం ఈసారన్నా దయాపూరితమైన మానవజాతి ఉద్భవిస్తుందని ఆశిద్దాం!

రోడ్డు పక్క నుంచి 'అంకుల్ బాల్ అంకుల్!' అని అడిగే పిల్లల కోసం
కథ రాయమని ప్రోత్సహించిన మిత్రులు, కవి డా సీతారాంగారికి కృతజ్ఞతలతో...

నవ్య వారపత్రిక, 18 ఆగస్టు 2004